

На порозі сидить смуток сірий,
Позіхає з нудьги, а з розпуки
Ломить довгі худі білі руки
І заводить сумним звуком ліри:

«Де ж ті люди великої міри,
Що зривали лоб долі-гадюки
У колисці, що йшли на смерть-муки,
Повні в серцю найкращої віри?

Де ж ті люди, що голови клали
За вселюдські святі ідеали,
А були із граніту й зі сталі?

Нині кожний говорить розумно
І жиє весело ніби, шумно,
А живцем кладеться в своє трумно».

Жуків, 1900

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#);